

Finnsk Collie Klubs 60 års jubilæums udstilling.

Finland har igennem mange år været stedet, hvor man har haft nogle af de bedste Collies i Skandinavien, både korthårede og langhårede. Samtidig har landet tradition for at huse en befolkning af udstillingsentusiaster, hvilket igennem årene har medført at man i Finland har sat den ene tilmeldingsrekord for collies efter den anden. For mig var det indlysende at tage turen til Hankasalmi i Finland i juli 2006 i forbindelse med Finnsk Collie Klubs 60 års jubilæums udstilling. Jeg havde nemlig den store glæde at dømmе på klubbens 50 års jubilæumsudstilling og ved den lejlighed satte man en rekord der ikke er slået siden, idet der blev udstillet ca. 450 collies. Et ganske imponerende antal hunde, og da kvaliteten på hundene dengang var ligefrem proportional med antallet var det jo nok en rejse værd, at se om finnerne kunne gentage det kunststykke.

DCK's bestyrelse havde samtidig bedt mig om at være klubbens delegerede ved den Nordiske colliekonference, der blev afholdt i forbindelse med 60 års jubilæet, så jeg havde flere gode grunde til at tage af sted. Samtidig havde jeg hyggeligt følgeskab af Henriette Pahl, så der var alt i alt lagt op til et par rigtigt dejlige dage i Finland. Forventningerne var store, da jeg jo tydeligt husker, hvilken enestående oplevelse jeg havde i 1996. Kvaliteten på hundene, dengang for 10 år siden, var suveræn. Hotellet og udstillingsområdet var smukt og velvalgt og hele set-up'et var i den grad gennemtænkt ned til mindste detalje. Denne høje kvalitet kunne selve arrangementet i år ikke helt leve op til og skal man opsummere på 60-års jubilæet kan det vel bedst sammenlignes med den oplevelse man får ved at spille på redekam. Det summer meget sjovt i læberne, lige mens man gør det. Men det er ikke rigtigt noget, man vil mindes mange år frem i tiden.

Vi ankom om fredagen til et noget øde beliggende motel. Pænt uden at være pralende, men perfekt for udstillerne da der var store grønne arealer udenfor døren. Torsdag havde der været en panel diskussion på finsk om collieracernes udvikling fra 1950 –1990. Om fredagen var der lydighedskonkurrencer, mentaltests, agilitykonkurrencer og om aftenen et soignerings og handler kursus. Lørdag var der arrangeret brugshundekonkurrencer, eksteriørbeskrivelser, nordisk colliekonference og gallamiddag. Søndag var der jubilæumsudstilling og afrejse. Et ganske imponerende og omfattende program, men måske også en næsten uoverkommelig opgave for en

specialklub der baserer sig på frivillig arbejdskraft. For mig var den nordiske colliekonference naturligvis et af week-end'ens vigtigste programpunkter. Konferencen blev dog en noget tynd kop te, men det var ikke arrangørernes skyld. Det meget lille deltagerantal og den manglende bredde i deltagerens baggrund var afgørende for at der aldrig rigtigt kom en interessant dialog i gang. I alt deltog 22 i konferencen. Heraf var langt størsteparten finske colleejere med 1 eller 2 hunde. Disse private colleejere er naturligvis mere end velkomne, men en nordisk colliekonference bør have en betydeligt bredere sammensætning. Bl.a. var jeg meget skuffet over at kun ganske få dommere deltog. Rent faktisk kunne antallet af dommere tælles på en hånd: Ulla Bergh-Persson fra Sverige, Valerie Geddes fra England, Rainar Vourinen og Pia Manninen fra Finland og undertegnede fra Danmark. Norge var slet ikke repræsenteret.

Konferencen indledtes med et interessant foredrag af veterinær Marie Berger fra Sverige der forelagde en lang række statistisk materiale om collieracerne i Sverige. Marie gennemgik på overskuelig måde udviklingen i bl.a.: antal registreringer, HD-frekvens, CEA resultater, øvrige fund ved øjenundersøgelserne, effektiv population, kuld størrelser m.v.

Marie gennemgik også Svensk Kennel Klub's avls politik som går ud på at prioritere opdræt på mentale kvaliteter baseret på racernes specifikke særkende og samfundets krav til dem. Derfor skal man prioritere at bruge hunde i avl der giver afkom der mentalt og fysisk lever op til dette. Marie's placemateriale og statistiske materiale var meget gennemført og de af bladets læsere der ønsker at studere det nøjere kan blot henvende sig til mig, så skal jeg sørge for at fremsende et eksemplar af materialet.

Efterfølgende var der lagt op til debat, men den døde desværre alt for hurtigt ud. Alene sprogbarrieren satte sine begrænsninger, idet mange finner desværre ikke taler andet end finsk som vi andre desværre ikke forstår. Rainar Vourinen kom imidlertid med et glødende indlæg vedr. vores racers temperament som han fandt var blevet alt for flegmatisk. Collier er efterhånden slet ikke egnet til aktivitet og sportslige udfoldelser i mark og skov. Collien skal være nysgerrig, årvågen og aktiv og ikke stå som en stor stak hø med et helt dødt udtryk.

Må jeg i den forbindelse lige knytte en forbindelse til mit

referat af DKK's arrangement Viden på bordet, hvor mentalbeskriveren Carsten Henriksen netop fortalte at mangel på nysgerrighed meget ofte hænger sammen med frygt og rædsel for f.eks. høje eller pludselige lyde. Carsten Henriksen slog fast med syvtommersøm at nysgerrige hunde er meget lidt bange og at arveligheden for skræk er meget høj. Mon ikke Vourinen har fat i noget rigtigt når han siger at vores hunde er blevet for flegmatiske og for lidt nysgerrige? Jeg tror det.

Aftenes galla middag var hyggelig — det er sådan en aften jo altid når man er i godt selskab og det var vi i sandhed.

Søndag morgen var det med at komme tidligt op og afsted til udstillingsområdet der kun lå ca. 10 minutters kørsel fra motellet. Personligt var jeg dog gerne kørt meget længere, hvis det havde medført at man kunne have afholdt udstillingen på græs. Nu var ringene placeret i noget der bedst kan beskrives som bunden af en grusgrav med det resultat at det støvede som i en gammel western film bare man gik 2 meter. Samtidig var det tydeligt at småstenene generede hundenes poter. Når man laver en stor og prestigefyldt udstilling må og skal forholdene for hundene være i top, i den sammenhæng betyder det ikke så meget om der skal køres 10 eller 30 km. mere eller mindre.

Bedømmelsen af de i alt 151 langhårede og 68 korthårede collies var fordelt på 5 ringe. Dommerpanelet bestod af: Pat Lister, GB: Korthårs tæver, Rainer Vourinen, Finland: korthårs hanner, BIR og BIS, Reijo Tuovinen, Finland: Langhårs tæver + BIR, Maria Teresa Garabelli, Italien: Langhårs hanner og Jaamna Hartus, Finland: hvalpe.

Derudover var der ialt 9 opdrætsklasser og 4 avlsklasser så der var nok at se på.

Det vil føre for vidt at beskrive de enkelte klasser og vinderne af disse, men jeg skal forsøge at give en generel vurdering af standarden.

De korthårede i Finland er og bliver i en klasse for sig selv. Ingen steder på jordkloden finder man formentlig en så overbevisende kvalitet i racen som i Finland. At dømme korthårede i Finland svarer til at sende en 5-årig dreng ind i en slikbutik med en 10 krone på lommen. Øjnene kan slet ikke se sig mætte og man vil simpelthen ha' det hele. Henriette og jeg fulgte de afsluttende konkurrencer og så bl.a. vinderklasse tæver opstillet i ringen. Man fristes til at sige at selv en blind høne kunne have fundet den korrekte vinder for i den forsamling af tæver var alle af så høj international

klasse at de vitterlig alle med rette kunne være blevet bedste tæve. Som collie elsker får man simpelthen tårer i øjnene når man ser så meget skønhed samlet på et sted.

Bedste han, BIR og BIS blev: Sandcastle's Truth or Dare (Sandcastle's Trick or Treat/Sandcastle's Skinnydipping). Denne fabelagtigt smukke korthårs han er ikke alene selv en skønhed, han er også en god avlshund og bl.a. far til de 2 verdensvinder hunde fra Polen, se artiklen fra verdenshundeudstillingen.

Bedste tæve og BIM blev: Sandcastle's Tickled Pink. Også denne tæve er efter Sandcastle's Truth or Dare så det var en far og datter der tog de 2 topplaceringer i korthårs collies på jubilæumsudstillingen.

BIR veteran og senere udstillingens bedste veteran blev: Sandcastle's Skinnydipping der er mor til Truth or Dare der som anført ovenfor blev Bedst in Show. Man kan dermed sige at det i høj grad blev i familien indenfor de korthårede.

Finnerne har også i mange år været helt i front, hvad angår avl af langhårede collies og jeg vil da mene at deres tophunde stadig hører til blandt Europa's bedste. Specielt når vi taler blue-merle er finske collies suveræne og der er ikke blot et par enkelte rigtigt pæne, men mange. Er man interesseret i avl med denne enestående smukke farve er en rejse til Finland derfor næsten et "must". Igennem de senere år har jeg imidlertid konstateret at niveauet for "bredden" i racen er faldet noget i Finland. Tophundene er stadig suveræne, men der ses flere og flere af det man lidt populært indenfor racen kalder "brune hunde" dvs. helt almindelige, lidt ordinære og halvkedelige eksemplarer.

Jeg har personligt bidt mærke i at der efterhånden også er kommet ganske mange meget store og grove collies i Finland. Om det skyldes det faktum at der er importeret forholdsvis mange amerikanske collies til Finland skal jeg lade være usagt, men under alle omstændigheder er tendensen tydelig. Personligt tror jeg godt at man kan have glæde at at anvende amerikanske blodlinier i den europæiske collieavl, men det bør ske med omtanke og ikke ud fra devisen at bigger is better.

Sammenligner man med kvaliteten på verdenshundeudstillingen så hersker der ingen tvivl om at de finske tophunde kunne have gjort helvedet hedt for de kontinentale hunde, hvis de havde ulejliget sig med at tage til Polen. Det gjorde imidlertid kun de bedste finske korthårede og de fik da også sat dagsordenen så ganske eftertrykkeligt — se udstillingsreportagen fra Poznan andet sted i bladet.

BIR-hvalp, BIS 2 hvalp: Carnoustie's Moon Goddess

Fra
Finsk Collieklub's
60 år's jubilæums-
udstilling 2006

(Brilyn Touch of Black/Heidelind's Pleasant As A Zephyr).
Bedste langhårs han: Roxier's Happy Sound (Roxier's
Bluexam/Quo Vadis Dina Dornröschen). Bedste tæve, BIR
og BIS 2: Kangasvuokon Firenze (Phalling Snow of
Phreelancer/Kangasvuokon Creme Caramelle).
BIR-veteran, BIS 2 veteran: Lairdholm Scarlet (Lairdholm
Midnight Cowboy/Winning Star de Cambiano).
Hvis nogen er interesserede i alle klassevinderne fra
udstillingen kan disse desværre ikke findes på internettet,
men jeg mail'er gerne resultaterne til eventuelt
interesserede.

Sammenfattende var det med andre ord de udstillede
hunde og ikke selve arrangementet der vil blive husket
fra Finsk Collie Klub's 60-års jubilæum og sådan skal
det vel i grunden også være når det er en specialklub
der skal fejres.

Charlotte Høier

